

Necrològiques

M. Teresa Fort i Playà

Va morir la matinada del 25 de desembre de 2018. Havia estat mestra de l'escola Talitha de Barcelona, després de l'escola Fàtima de Terrassa i finalment a Vilanova. Havia destacat per descobrir i potenciar el valor educatiu del joc, de l'observació al camp i de la descoberta, manipulació i transformació d'objectes diversos. Havia treballat amb els més petits i amb alumnes amb necessitats educatives especials. La M. Teresa Codina, que havia estat directora de l'escola Talitha i la coneixia molt, va escriure:

Havia estat des de l'inici de Talitha, fins el curs 61-62: a parvulari primer i en tot el tema de joc la resta de cursos. S'hi dedicava: va aconseguir una mena d'especialització, en un aspecte en el qual els programes oficials no solen considerar les necessitats (però després se'n pateixen les conseqüències —aïllament, gamberrisme, agressivitat, marginació, assetjament escolar...).

Una meravella el que feia i havia aconseguit en el seu àmbit: coneixement dels trets espontanis i personals de cada infant i treball educatiu personalitzat, estudi, classificació dels tipus de joc. Amatent i meticulosa en el tracte... La seva feina va permetre descobrir aspectes que, tractats convenientment a l'etapa de parvulari, evitaven problemes posteriors (esquema corporal, lateralització, audició, segregació...).

Intensa i convençuda en els seus projectes, fina en la percepció de diferents tipus de dificultats i alhora planera i senzilla, en la relació amb els altres.

Creient exigent i col·laboradora en tot el que representa realisme i eliminació de barreres entre creences. Ara troba la resposta a tants interrogants.

Després de Talitha, professionalment s'ha dedicat en l'aspecte educatiu a diferents aspectes de problemes físics, sensorials... Sempre, i més des de la jubilació, disposada a treure partit de qualsevol situació en què pugui ajudar l'altre.

A l'abril havia fet els vuitanta-set anys, viscuts amb intensitat i amb els consegüents problemes i satisfaccions. Tal com era, en ella predominaven les ulleres de veure-hi positiu: així ha superat un munt d'operacions quirúrgiques, amb resultats que sorprenien els metges.

L'equip i l'escola inclusiva, l'atenció als altres, han estat fins a última hora les seves dèries, tant personalment com socialment.

Ens deixa un bon llegat no tant en escrits com en testimoni personal. Als que quedem, ens toca mantenir-lo viu.

Irene Balaguer i Felip

Va morir el 28 de desembre de 2018 quan encara esperàvem poder comptar amb la seva aportació personal i professional a l'educació de casa nostra.

Va ser mestra d'educació infantil i pedagoga catalana. Fou presidenta de l'Associació Rosa Sensat entre 2006 i 2015. També era membre de la Fundació Marta Mata Garriga, de la qual fou una de les creadores i va arribar a ocupar el càrrec de vicepresidenta. Va destacar per la seva lluita a favor de l'escola pública de qualitat. També va formar part del Consell Assessor d'*El Diari de l'Educació*.

El 1981 fundà la revista *In-fàn-ci-a* amb vocació de constituir un fòrum viu de comunicació, reflexió, diàleg i col·laboració per a tots els que estan relacionats amb l'atenció i l'educació dels infants de zero a sis anys. El 1990, la revista *In-fan-ci-a* en castellà, i el 2001, *Infància a Europa*, publicada en quinze llengües.

El 2011 va crear la revista digital *Infancia Latinoamericana* amb la idea d'articular una xarxa entre professionals del món de la infància dels països llatinoamericans per l'intercanvi d'idees i experiències pedagògiques.

Va formar part del Comitè Organitzador del Col·loqui Héloïse des del seu inici fins al moment de la seva defunció. Philippe Meirieu, en la conferència inaugural, la va presentar com un dels referents de l'educació a Catalunya durant els darrers anys.

En tot moment ha mostrat una gran claredat en l'exposició de les seves idees i una gran valentia en la defensa del paper de l'educació en la societat, de la necessària qualitat de l'escola pública, de la salvaguarda de les idees, experiències i valors dels mestres predecessors en la innovació educativa i el compromís social, sense caure en un immobilisme paralitzador. Les mostres de condol de persones i institucions, així